

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RENE AVIAS

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΠΙΣΤΟΥ



ΒΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο Άβινόν της Γαλλίας, εδώ και πολλούς αιώνες. Ψηλά τείχη έβριζαν την παλιά έδρα των Παπών και, έξω απ' τά τείχη, πάνω σ' ένα μεγάλο άπιστο βράχο, όρθιόνόταν ένας τεράστιος πύργος.

Ήταν καλοκαίρι και ό άνεμος φυσούσε πύρνος. Ό ήλιος, κέρτσιτας κάθετα, έψιφε τά πάντα, ενώ στους κάμτους πανιήφια σύννεφα σκόνης ύψωνόντουσαν.

Και την ήμερα αυτή, οι Σαρακινοί είχαν κάνει μιá άνομα έφοδο έναντιόν της πολιορκημένης πόλεως. Ή έφοδος αυτές ήταν από βρομάδες τόφα, σχεδόν καθημερινές. Ή πολιορκητές κραγιάς τόν Σαρακινοών άνηκούσαν όλημερίς σ' όλη την περιφέρεια.

Ήλιωρημένα, δυνατοί, με τά κατάμαυρα μεγάλα μάτια τους που λειψώναν σάπιδες, γίγαντες μέσ' στί διάσπατα μπουρνούζια τους, είχαν όμοισει πάλι στην έφοδο.

Ή διακρίντες πολυεπίκες μηχανές χτυπούσαν τά τείχη, χιλιάδες βέλη διασπαινονόντουσαν μέσ' στίόν άέρα και τεράστιες πέτρες έπεφταν προς όλες τις διευθύνσεις.

Οι πολιορκημένοι πάνω στις έπάλξεις των τειχών κ' οι πολιορκητάί άπάνω στις ψηλές σκάλες τους, πολιορκώναν σήμα προς σήμα. Τά κοριά τους μπερδεύόντουσαν και κάθε τόσο, νεκροί και πληγωμένον, καταρρέονταν από ψηλά και βούλιαζαν μέσ' στί νερό της πλατείας τάφρου που έβρισε τά τείχη.

Μόνον όταν άπλωθιχε ή νύχτα, έπαυε ή μάχη και μιá γαλήνη άπλώθηκε πύ τρομαχτική άπ' όλους τις θορύβους της ήμερας.

Μά έβρινα, καθώς ή νύχτα είχε προχωρήσει, μέσα στή βαθιά σκοιά και στό σκοτάδι, άνήχησε αφηνίδιος συναγεμίας στό στρατόπεδο τόν πολιορκητόν και συγχρόνος τεράστιες φλόγες ύψόθησαν άπ' τις προφυλάξεις τους που έβρισαν όλόγυρα τά τείχη.

Οι Σαρακινοί έβριναν τώρα την τελευταία μεγάλη τους προσπάθεια για νά κυριεύσουν την Άβινόν.

Ό άγιος θόρυβος της μάχης δέν είχε διαταράξει καθόλου τή γαλήνη που βασίλευε μέσα στί έσωτερικά διαμερίσματα του πύργου του διοικητού της Άβινόν. Μέσα σέ μιá μεγάλη και ήσυχη αίθουσα του πύργου αυτού, ή κόρη του διοικητού κάθεται όλομνηστή.

Ήταν ντυμένη στά κάτισσορα, γλυμή, και είχε τά χέρια της σταυρωμένα έπάνω στά γόνατά της. Καθόταν συλλογισμένη με τά μεγάλα μαύρα μάτια της που τά φλόγιζε ό πυρετός, κωφομένον στό κενό... Τίποτε δέν έτάραζε τις όνειροφαλίξεις της...

Μά ή Γιέτα — έτσι την έλεγαν — από καιρό τώρα, από τότε που άρχισε ή πολιορκία, ήταν άρρωστη, άρρωστη βαρεια και τίποτε, πω' όλες τις φροντίδες του πατέρα της, τόν γαστρον και τόν μάγον, δέν μπόρεσε νά την κάνει καλά. Τις νύχτες δέν μπουρούσε νά κοιμηθί και τρομεροί έφιάλτες την βασάνιζαν και τις ήμερες τις περνούσε άμλλητη και σκεφακή.

Ή Γιέτα ήταν άρρωστη, γιατί ένα μεγάλο, ένα τρομερό μυστικό την έσκότινε μέρα με την ήμερα... Και τό μυστικό αυτό ήταν ό τρομερός έρωτάς της. Ναι, ή Γιέτα, ή Γιέτα ή χριστιανή, αγαπούσε έναν άπιστο, ένα Σαρακινοό...

Και στίς όνειροπολήσεις της έδλεπε αδιάκωπα τόν λεβέντη έκνιο καβαλιάρη με τά φλογισμένα μάτια και τό κατάμαυρο όλογο, όπως τόν είχε δει μιá πρώτη φορά πάνω άπ' τά τείχη, κάτω στί στρατόπεδο τόν πολιορκητόν, μιá μέρα που ό πατέρας της την είχε πάρει μαζί του.

Ή Γιέτα αγαπούσε τόν Σαρακινοό πολεμιστή κ' έβρισε από

την αγάπη της... Όχι, ποτέ κανείς δέν θά μάθαινε δι ή Γιέτα ή χριστιανή, αγαπούσε έναν άπιστο κ' δι άπ' την αγάπη της αυτή έσύνει σιγά—σιγά...

Ότόσο ή άρρωστεια της είχε προχωρήσει πιά πολύ... Είχε σβύσει πιά όλότεια. Χωρίς άλλο αυτή ήταν ή τελευταία ήμερα της... Δέν της έμναν άκόμα, παρ'α μερικές στιγμές ζωής. Γι' αυτό και ή βίβλια της έκείνη την ήμερα ήταν άκόμα πύ μεγάλη και δέν άντελήφθη δι όλοι οι ύπηρετές της την έγκατέλειπαν κ' έβριναν ό δι άπόμεινε μόνη στίόν πύργο, όλόγυρα άπ' τόν όλοιο άντηρούσαν τάρα φωνές πανικού και τρόμου...

Έβρινα τότε ειδη — ό θάνατο! — έναν άνδρα, έναν πολεμιστή, νά παρουσιάζεται μπροστά της... Ήταν αυτός, ό άπιστος, ό φώαιος Σαρακινοός τόν όνειρον της. Άμέσως ή Γιέτα, έξαντλιάντας όλες της τις δυνάμεις, σπράχθηκε όλόφθη μπροστά του και άπλωσε τά χέρια της πύς αυτόν. Τότε, έτοιμοθάνατη πιά, σοφισίτηρε στήν άρχαλιά του φώαιου καβαλιάρη, ό όποιος, πύλυνόντας την με τόν μανδύα του, τή σήκωσε με προσοχή στά χέρια του και βγήκε έξω άπ' την αίθουσα...

Οι Σαρακινοί είχαν μπει πιά στήν Άβινόν. Έζωντας έπί κεφαλής τό γενναίο άρχηγό τους, είχαν νικήσει τους πολιορκημένους και είχαν έσχιθί τ'όρα μέσ' στίους δρόμους της πόλεως, πυρπολώντας και λεηλατώντας τά πάντα...

Ή Άβινόν ήταν χαμένη πιά, όταν έβρινα άντήχησε από μακριά μιá όλογοή του μεγάλου θόνα. Έρχόταν ή βοήθεια... Ή βοήθεια που τόπο καιρό περιέμεναν οι πολιορκημένοι. Έρχόντουσαν νέα χριστιανικά στρατεύματα...

Όσοι οι Σαρακινοί τ' άνήχησαν νά μπαίνουν μέσ' στήν πόλι, στήν άρχή τά έβριναν και έπειτα κυριεύτηκαν άπο παντο. Ο άρχηγός τους είχε έβρινα στεί άπό τή στιγμή που μπήκαν μέσ' στήν πόλι. Γι' αυτό τόρα πολιορκούν χωρίς κωμιά τάξι και έβριναν με τό αίμα τους τά πεζοδρόμια της Άβινόν.

Έβρινα μέσα στίόν πανικό αυτό και στήν πανολεθρία, ένας Σαρακινοός, ντυμένος πλοισια, παρουσιήτηρε τ'όχροντας και κρατώντας στήν άρχαλιά του μιá κόρη ντυμένη στά όλότεια.

Ή κόρη αυτή ήταν ή Γιέτα κ' ό Σαρακινοός, ό άρχηγός τόν κερκένον πολιορκητόν, τόν όλοιο του κώνου τόση ώρα ήκούσαν οι στρατιώτες του...

Ένας ισχυρός διολος Φράγγον τόν κατεδίωξαν. Άπό φόβο διως ήλιως τραυματίστην την κόρη του διοικητού τους, οι διώκται του δέν τομώσαν νά ρέξουν άπάνω του τά βέλη τους. Αύτός πιά, γυφώνοντας κάθε τόσο πίσω τό κεφάλι του, τούς κήτιζε περιφρονητικά. Κατόφθινε με την γυροφορά τόν πωδιών του νά τους κρατάη πάντα σ' άπόσταση κ' έφτασε έτσι στή μεγάλη ταράτσα του πύργου, κάτω άπ' την όποια σέ μαρμάλο βάθος κούσε ο Ρήνος γοργός...

Έκει σταμάτησε άπότοια. Έπειτα ανέθηκε και στάθηκε έπάνω στό κρηπίδια, δείχνοντας έτα στίους διώκτες του όλόκληρη την περιήφην κομοκοσιασά του, ενώ συγχρόνος κοινούσε μέσ' στήν άρχαλιά του την έτοιμοθάνατη Γιέτα.

Χρυσό μου άστέρι, που ή άχτίδες σου θά όβούσιν, της ψέφριζε, έσύ που μ' αγαπάς και σ' αγαπώ, με κάνεις τώρα νά κούσω τή μεγαλύτερη είνυχια του κόσμου, γιατί θά πεθάνω μαζί σου!.. Εύ-λεημένος νάνο ό Άλλάχ!

Και άκοιμπώντας τά χείλη του έπάνω στά χείλη της Γιέτας, της όποιας ή ψυχή έβρισε μαζί με τό πρώτο έρωτικό αυτό φίλημα, ό φώαιος Σαρακινοός πήδηξε μέσ' στήν άβυσσο κ' έπεσε μαζί με τό όλόλευκο φορτίο του μέσ' στό ποτάμι, που τούς σκέπασε σέ λίγο σάν ένας γαλάσιος τάφος, τάφος έσχωριστός για τους έρωσιμεμένους.



Τις νύχτες δέν μπουρούσε νά κοιμηθί... Τρομεροί έφιάλτες την βασάνιζαν...

ΠΕΡΣΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Ποίν πός στίόν πολεμο, νά προσευχηθίς μιá φορά. Ποίν ταξιδεύης, νά προσευχηθίς δύο φορές. Ποίν παντρευθίς, νά προσευχηθίς τρεις φορές.

